

Предъ смъртния одъръ

Този день въ Софийския дворецъ имаше голѣма тревога. Княгиня Мария Луиза, майката на царь Бориса, лежеше на смъртно легло. Въ голѣмата полуосвѣтена стая царуваше мъртвешка тишина. Въ единъ отъ потъмнѣлитѣ ѱкжтове мжждукаше сребърно кандилце. До леглото на болната стоеха мълчаливи три сѣнки и бдѣха надъ нея. Това бѣха дворцовитѣ лѣкари. Единиятъ държеше ржката на княгинята и следѣше ударитѣ на сърдцето ѱ, което бавно угасваше. . . Наближаваше сетниятъ часъ на благородната майка.

До болната бѣше навелъ глава князѣтъ-баща. Лицето му бѣше тжжно и замислено. Върху него хвѣрляше широка сѣнка грижата. Близкиятъ край на онази, която му дари четири свидни рожби, свиваше сърдцето му до болка. Очитѣ му плуваха въ сълзи. Отъ време на време мжжката му дѣсница трепваше леко. Тихо и нечуто хълцане раздрусваше едрата снага на княза. . .

Въ стаята влизаха и излизаха съ загрижени лица мило-сърдни сестри. Тѣ се лутаха насамъ-натамъ изъ помръкналия дворецъ като бледи монахини.

Лѣкаритѣ доближиха глави и си пошушнаха нѣщо тихо:

— Наближава краятъ! — каза тревожно единиятъ.

— Какъ е сърдцето? — попита шепнешкомъ по-стариятъ.

— Зле! . . . — отвърна първиятъ.

Ненадейно болната се раздвижи, отвори широко очи и изгледа околнитѣ. Безкрѣвнитѣ ѱ устни промълвиха едва чуто:

— Най-сетне дойде и последниятъ ми часъ! . . . Отивамъ си вече отъ този свѣтъ. . .

Тя пое дѣхъ тежко и изгледа наново околнитѣ. Търсѣше между тѣхъ нѣкого.

— Кжде е Борисъ? Кжде е първородниятъ ми синъ? Доведете го при мене! Искамъ да го видя и тогава да умра. . .

Околнитѣ се раздвижиха. Нѣкои отъ тѣхъ излѣзоха бързо навънъ съ тихи стжпки. И си шепнѣха нѣщо едва чуто.

Следъ малко въ спалнята въведоха малкия князъ. Той бѣше петгодишно синеоко дете. Князѣтъ пристжпи бавно и плахо къмъ леглото на болната си майка. Дълги и буйни кждрави коси падаха тежко върху слабитѣ му детски плещи.

Умиращата отвори очи и погледна невръстната си рожба. Протегна немощна костелива дѣсница и я сложи върху главата на малкия князъ. Две едри сълзи се потъркулиха бавно по мъртвешки бледото ѱ лице. Неочаквано то се озари отъ нѣкаква тиха радостъ и просия. Болната събра последни сили и се понадигна, подкрепяна отъ княза-баща и отъ двамата лѣкари. Тя поглади свѣтлитѣ кждрици на своята рожба и промълви:

— Синко, отивамъ си вече! . . . Такава била волята на Бога! . . . Тамъ горе на небето азъ ще бля надъ тебе, надъ всички ви, надъ България. . .